



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **H. H. N.**, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem v Brně, Příkop 8, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2004, č. j. 55 Az 743/2003 – 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2004, č. j. 55 Az 743/2003 – 31, byla odmítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 5. 7. 2003, č. j. OAM-2582/VL-11-ZA-03-2003, jímž bylo rozhodnuto o neudělení azylu stěžovateli podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Krajský soud v odůvodnění usnesení uvedl, že podání stěžovatele nemělo základní náležitosti žaloby, když se stěžovatel omezil v podstatě jen na ohlášení nesouhlasu s napadeným správním rozhodnutím a neuvedl konkrétní tvrzení důvodů nezákonnosti. Na výzvu krajského soudu k doplnění podání stěžovatel nereagoval. Jedná se tak o vadu podání, která brání meritornímu přezkoumání žalobou napadeného správního rozhodnutí.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť má za to, že jeho podání, kterým se domáhal přezkoumání rozhodnutí ministerstva, má náležitosti podání podle ustanovení § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. i náležitosti žaloby podle ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel ve svém podání označil rozhodnutí, které napadá a vyslovil s ním nesouhlas, protože ho považuje za nezákonné. Dále se ve svém podání vyjádřil k tomu, z jakých důvodů považuje rozhodnutí ministerstva za nezákonné. Pokud se týká skutkových důvodů, pro které se domáhá přezkoumání rozhodnutí ministerstva, tyto jsou součástí jeho žádosti o udělení azylu a dále součástí spisového materiálu, který se k jeho žádosti o udělení azylu vztahuje. Krajský soud tedy mohl ve věci meritorně jednat a rozhodnout. Proto se stěžovatel domáhal zrušení napadeného usnesení a přiznání kasační stížnosti odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 37 odst. 3 věta první s. ř. s. musí být z každého podání zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno. Podle § 71 odst. 1 s. ř. s. musí žaloba obsahovat kromě obecných náležitostí podání a) označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, b) označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, c) označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, d) žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, e) jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést, f) návrh výroku rozsudku.

V podané žalobě stěžovatel uvedl, že byl v předcházejícím řízení o udělení azylu v České republice zkrácen na svých právech. Tvrdil, že ministerstvo porušilo § 3 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jeho žádosti o udělení azylu se nezabývalo odpovědně a svědomitě; § 3 odst. 4 správního řádu, nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nevedlo azylové řízení tak, aby posílilo jeho důvěru ve správnost jeho rozhodování a napadené rozhodnutí nepovažuje za přesvědčivé; § 32 odst. 1 správního řádu, nezjistilo přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si neopatřilo potřebné podklady pro rozhodnutí; § 33 odst. 2 správního řádu, ministerstvo mu nedalo možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popř. navrhnout jeho doplnění; § 46 správního řádu, napadené rozhodnutí není v souladu se zákony a nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci; § 47 odst. 3 správního řádu, odůvodnění napadeného rozhodnutí jej nepřesvědčilo o jeho správnosti a postupu ministerstva, které se v něm nevypořádalo se všemi provedenými důkazy; § 12 zákona o azylu, neboť má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v citovaném ustanovení, resp. minimálně pro vztahení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Pokud jde o skutkové důvody, na jejichž základě stěžovatel tvrdí uvedená porušení zákona, odkázal na žádost o udělení azylu v České republice ze dne 31. 5. 2003, protokol o pohovoru ze dne 30. 6. 2003, který byl s ním proveden, a ostatní spisový materiál, který se vztahuje k žádosti o udělení azylu a který má k dispozici ministerstvo. Na základě výše uvedených skutečností považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a ministerstvo tím, že mu azyl podle § 12 a 14 neudělilo, resp. na něj ani nevztáhlo překážku vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, žádost o udělení azylu v České republice posoudilo nesprávně

a v důsledku toho vydalo vadné rozhodnutí. Proto stěžovatel navrhl, aby krajský soud s ohledem na skutečnost, že ministerstvo porušilo v řízení o jeho žádosti o udělení azylu v České republice § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a § 12 zákona o azylu, napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil a věc vrátil ministerstvu k dalšímu řízení.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že přezkumné řízení ve správním soudnictví je ovládáno přísnou dispoziční zásadou. Žaloba musí kromě obecných náležitostí obsahovat další náležitosti taxativně uvedené v § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V předmětné věci však žaloba žádné žalobní body neobsahovala. Stěžovatel v ní pouze v obecné rovině namítal nezákonnost správního rozhodnutí, citoval vyjmenovaná ustanovení správního řádu, aniž by k nim uvedl jakoukoliv konkrétní argumentaci. Krajský soud proto usnesením ze dne 28. 1. 2004, č. j. 55 Az 743/2003 – 26, stěžovatele vyzval k odstranění vad podání ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., a to ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení a zároveň jej poučil, že nebudou-li tyto nedostatky v uvedené lhůtě odstraněny, bude kasační stížnost odmítnuta. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 14. 2. 2004. Ve stanovené lhůtě stěžovatel nereagoval a své podání nedoplnil.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že podle ustálené judikatury tohoto soudu (viz rozsudky ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40 a ze dne 27. 2. 2004, č. j. 4 Azs 3/2004 - 48) neobsahuje-li žaloba žádný žalobní bod, lze jej doplnit jedině ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.) a v tomto případě není krajský soud povinen vyzývat žalobce k odstranění vad podání ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojiňaná povinnost soudu by zjevně odporovala zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, která pro toto řízení platí. Pokud tedy krajský soud v daném případě stěžovatele vyzval k doplnění žalobních bodů, poskytl mu tak nad rámec zákona vady žaloby odstranit a stěžovatel této možnosti nevyužil.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že se krajský soud napadeným usnesením nedopustil nezákonnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., když žalobu stěžovatele podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítl, neboť absentující žalobní body jsou neodstranitelným недостатkem podmínky řízení a tato vada brání meritornímu přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil,

proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. října 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu